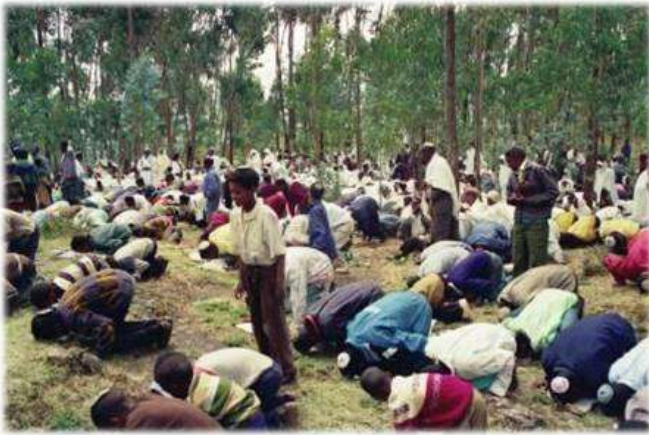

נספחים:

נספח 2- תמונות חג הסיגד באתיופיה:

נספח 3- תמונות חג הסיגד בארץ ישראל:

נספח 4- הסבר על חג הסיגד:

חג "הסיגד" הוא אחד מחגי ומועדי "ביתא ישראל". החג חל בכ"ט בחודש תשואן (כ"ט חשוון). 50 יום לאחר יום הכיפורים, הסיגד הוא יום של צום, טהרה והתחדשות, ובמרכזו טקס חידוש הברית בין העם לאלוקיו, הכולל קריאת קטעים מן "המצפה קדוש" (אוסף כתבי קודש) וכן מן ה"אורית" התורה, וכל היום מלווה בתפילות לגאולה, באתיופיה התפילה העיקרית היתה לעלות לא"י ארץ החלומות. הטקס נערך בראש הר גבוה, כסמל למעמד הר סיני, ומנהלים אותו כהני הקהילה, הקייסים, ההשראה למנהגי החג לקוחה ממעמד דומה המתואר בתנ"ך, שאותו קיימו עזרא ונחמיה, וכן מנהיגים אחרים בימי התנ"ך. ליל ובוקר החג- בערב החג היה נהוג להתפלל תפילות מיוחדות בבית כנסת, וביום החג, שהיה גם יום צום, נהגו אנשי הקהילה להשכים קום, לטבול בנהר וללבוש בגדי חג, לאחר מכן התאסף הקהל בבית הכנסת, בני הקהילה נהגו לשאת בחג תפילות רבות, רובן לסיום הגלות ולשיבה לירושלים.

אז היו הכוהנים מוציאים את ספר האורית מן ההיכל שבו שכן, כשהם מלווים בקריאות שמחה של החוגגים, אחר הוצאת הספר החלו החוגגים לצעוד לעבר ההר הנבחר, ובראשם הכוהנים והשמגלוצ' (זקני העדה), הנושאים את האורית, אנשים מן הקהל נהגו לא פעם לטפס במעלה ההר כשעל ראשיהם אבנים לסמל את כניעתם להקב"ה.

בהגיעם למרום ההר היו קוראים כהני העדה מספרי הקדש, מהתורה, עזרא ונחמיה ועוד ומתפללים יחד עם הקהילה והיו עושים את חידוש הברית, בסוף חלק זה, היה העם שבהר קורעים ומשתחוה ומוודאים על חטאיהם, בסיום הטקס היו תוקעים בחצוצרות ומבקשים שבשנה הבאה בירושלים הבנויה.

בארץ ישראל חוגגים את חג הסיגד בארמון הנציב ב"רב עם", מתפללים כל היום נושאים דברי חיזוק, אוכלים ומסיימים את החג בשמחה וריקוד, בני הנוער עושים מסע מרמון הנציב עד הכותל בשירה וריקודים.

ממשלת ישראל הכירה את חג הסיגד כחג קדוש לעדה האתיופית, בכל שנה נשיא מדינת ישראל בא לשאת דברי ברכה ותפילה בארמון הנציב.

נספח 5- סיפורים:

סיפור 1:

סיפור של עולה.

כשהייתי ילד קטן, הייתי מדמיין מה קורה בישראל... הייתי ילד יהודי בבית ספר נוצרי והקללות כלפי היהודים גרמו לי להרגיש לא נעים. התחלתי לחשוב על הליכה לארץ ישראל. הורי סירבו לי. הם פחדו מהצפוי בדרך. הם הרי ידעו טוב ממני מה יכול לקרות בדרך... הייתי זקוק לכסף למסע, אבל לא ביקשתי... לא אמרתי לאמא שלי שאני הולך לארץ ישראל. לא היה לי אומץ להגיד לה. ידעתי שאם אספר לה היא תבכה... הלכנו שלושה - ארבעה ימים לכיוון הבית של סבתא... שם המתנו במשך חודש עד שיגיעו מספיק אנשים ותהיה קבוצה גדולה שישתלם למורי הדרך לקחת אותנו לסודאן... בינתיים הגיע צבא של הממשלה לאזור. השהות במקום הפכה להיות מסוכנת ואנחנו ברחנו ליערות... כי באתיופיה אסור לעבור ממקום למקום בלי אישור... באותו זמן... נוצרים ומוסלמים היו מחפשים יהודים. היינו ביער כשלושה שבועות. בלילות היינו מתגנבים לאכול... בסופו של דבר יצאנו לדרך לסודאן. היינו שבעה יהודים ושני גברים מהאזור... שידעו את הדרך... בהתחלה לא רצו לקחת אותי כי הייתי קטן... הלכנו מהר. הקצב היה מהיר... אני זוכר את היום הראשון שהלכתי. לא אשכח אותו לעולם. בבוקר שלמחרת לא יכולתי להזיז את השרירים שלי... הלכנו בלילה, גם בגלל השמש וגם כדי שלא יתפסו אותנו. היה לנו אוכל יבש... במקום ללכת ישר היינו עוקפים בכל מיני דרכים כדי להגיע למקום שיש מים... כשהגענו לסודאן חשבתו שאני עולה ישר למטוס לישראל... לא ציפיתי שיכול לקחת חודש, חודשיים, שנה שנתיים בסודאן... בינתיים היו חולים... הזקנים והילדים ישראל, הקטנים לא יכלו להחזיק מעמד הרבה זמן... גם חברים שלי לא החזיקו מעמד... בסופו של דבר הגעתי לישראל."

סיפור 2:**בעילום שם.**

אווגוצ'ו (יגאל) תזזו, מספר: "אני זוכר את הלילה שבו קמתי בבהלה לאור הבכי של משפחתי והשכנים. זה היה לילה בשנת 1976 לפי הספירה האתיופית. בתקופה זו עלו לארץ ישראל הרבה מיהודי אתיופיה דרך סודן. אחי הבכור כמו שאר הציונים הנלהבים עמד לצאת לדרך כאשר הוא יודע שמהלך זה אף עלול להסתיים במוות. אני זוכר את אחי שעמד לצאת לדרך כשהוא מצויד ב כל מיני מאכלים משומרים. לאחר הרבה תלאות בדרך אחי הגיע לסודן, המקום שקיפחו בו את חייהם הרבה מיהודי אתיופיה שרצו לעלות ארצה. עם הגעתו לסודן הוא הצליח להתקיים במשך חודשיים גם אם היו לילות שישי בלי להכניס אוכל לפיו. בתום חודשיים של שהייה בסודן הוא עלה ארצה במבצע סודי בשנת 1984. אני ומשפחתי גרנו בסרמלה אשר נמצאת ליד אמבובר מקום בו עולים המונים בחג הסיגד. בינתיים גם אבא שלי החליט שאין מנוס וצריך להמשיך בדרכו של אחי הגדול. אימי מנגד התנגדה למהלך זה משום שהיא הייתה בהיריון. היא גם פחדה מהשמעות של אנשים שחזרו מסודן אשר סיפרו כי האנשים מתים כמו זבובים מרעב, מצמא, משודדים, האונס ועוד. אבל שום דבר לא עמד בדרכו של אבי והוא הכין את הקרקע ליציאה הקרובה לכיוון סודן - "ארץ אוכלת באיה". לאחר מסע רגלי של כמה ימים עם כל הציוד הנדרש לדרך, הגענו למקום שנקרא דזיהון. במקום זה נמצא בדרך לארמאציה והוא צומת דרכים לעולים לישראל דרך סודן. במקום זה התגוררו הסבא והסבתא שלי שלא זכיתי לראותם אף פעם. בדזיהון חיו קבוצה מצומצמת של יהודים וביניהם היו כאמור הסבתא והסבא שלי.

עם הגעתנו לאותו מקום מצאנו משפחה יהודית שהם גם במקרה קרובים שלנו. בעיקרון התכוונו לעשות הפסקת ביניים ואז להמשיך את המסע לארץ ישראל, אבל התעקשות של אימי שחששה לגורל הילדים בדרך ועצם היותה בהיריון וגם מסע שכנועים בקרב הקרובים שלנו החלטנו להישאר עד אשר יבוא האות להעלות ארצה. במקום זה גרנו במשך 6 שנים כאשר בין השנים האלה אחי הבכור שכבר הגיע ארצה שלח לנו ביגוד כסף והרבה. אחי המליץ לנו שלא לנסות להעלות ארצה דרך סודן, לאור הדברים שראה בדרך עליית ארצה. בינתיים, במקום החדש היינו צרכים למצוא פרנסה ולכן אבי חזר לעיסוקו בנפחות ובאריגה וכן אימי לעיסוקה שהיה בניית חרסיות. כמובן שהעבודה של אבי ואימי לפחות בהתחלה לא הספיק לפרנס משפחה גדולה (7 נפשות), ולכן אבי שלח אותי לעבוד אצל גוי למשך שנה ותפקידי היה לשמור על הפרות שלו. בסיומה של שנה זו הוא היה נותן למשפחתי 6 שקים של חיטה. כך חיינו עד שאחי שלח מכתב שאומר שעוד מעט נעלה ארצה בדרך אווירית דרך אדיס אבבה. כמובן שהשמחה הייתה גדולה ואנחנו כבר התחלנו בהכנות חשאיות לקראת חזרה לכיוון גונדר ומשם לאדיס אבבה. אני אומר חשאיות משום שהורי עסקו במלאכה שרק יהודים הבינו בה וזה כמובן נפחות וכלי חרס, לכן אם הגויים היו יודעים שאנו עומדים לעזוב לא היו מאפשרים לנו לעזוב. אני כמובן הייתי שומר את הפרות של הגוי כאשר הורי כבר הצליחו לשלוח בחשאי את אחי הקטן ואחותי הגדולה לגונדר, יומיים לפני שיצאנו בלילה נודע לי שאחי ואחותי כבר בגונדר אני כמובן הייתי בהלם מהחשאיות של הדברים.